

حممه عهلی پالتاو کۆنه
تو گیان مناله کت حممدهی چۆنه

که درهنگی له یاری و وازی ده به وهو
بیانهوی بلاوهی لی بکهن ده لئین :
هه رکه بو مان باوکی
ته نه که وه (. . .) دایکی

به کله فوش دان که وتوو

یان . . . حممه ی که مه ر . . . نو کولیره
خۆر . . . ده بشت دا له بهر . . . وه سواری
که ر . . . به ئه چه قه چتا وه زۆر بلی و به کۆمه لی
که به لایانه وه ده نگ بهرز برونه :

«کله فوش . . . که لله دگان . . . پوشقل
له قنگ . . . ناخر زه مان»
به شیت یا دیوانه به کی شرو پهرتووک :

به بانی گالته جاری و مه زاق و
فشه کردن و پیکه نین و گالته کردن و داشوری
که سینگ دهوتری که ره فتابک یا دیمه نیکی
تایهتی هه تی به شیوه به کی کۆمیدیا نه وینه و
تابلویه کی ئاریکاتوری بو ده نه خشینتری .

به‌کاردیت و گه‌لی ووشه‌ی نه‌ره‌ی
تیابه .

«سور - ده‌بینه - سور»
دور - دوبر - چو - چوی
خوین - خوین ، شوی
قول . . «هه‌روه‌ها ساکاری و
وینه‌ی سه‌ره‌تانی پیشان ده‌دات . .
له «اوای گورانی» به‌وه نزدیکه .

